

CAIRO

De bus van het reisbureau staat ons op te wachten aan de luchthaven. We rijden langs een lange laan met veel groen en mooie gebouwen. We naderen het echte stadsgedeelte, dit zien we aan de vele oude gebouwen, ze lijken half afgewerkt, soms met ramen die het woord water niet kennen, af en toe staan er ook deuren in. Raar, maar het zijn bijna allemaal onafgewerkte platte daken. Alles wat niet meer kan dienen zoals oude meubelen alsook afval van stenen e.d. wordt hierop gelegd, een vuilniskar kennen ze daar dan ook niet. Dit geeft een rommelige indruk overgoten met een stoffig sausje. Wat wel opvalt, is dat elk gebouw voorzien is van een schotelantenne en airconditioning. We staan stil, zouden ze hier ook een ring of een Kennedy-tunnel hebben? Ze hebben zowat van alles, niet te verwonderen voor een stad met 18 miljoen inwoners. Het verkeer is een verhaal op zich, verkeersreglementen zoals stoppen voor een rood licht, voorrang van rechts, kent men niet, diegene die het meest durft is eerst, zo simpel is dit. Niet te verwonderen dat er bijna geen wagens zijn zonder blutsen of krassen, een voetganger die oversteekt is dan ook een hachelijke onderneming. Of de remmen en lichten niet goed functioneren van een auto speelt geen rol, als de claxon maar gaat, het is dan ook een hels lawaai zowel overdag als 's nachts (want slapen kennen ze daar niet geloof ik).

We komen aan in het Golden Tulip hotel, maar nemen eerst afscheid van Albert, Greta, Paul en Lieve. Ze maken er een langere reis van en logeren in een ander hotel, doch zullen zaterdag op post zijn om te supporteren voor Ilse. Het is een modern hotel, voorzien van al het nodige. Ik deel de kamer met Veronique, op de kamer ernaast liggen Twiggy en Tinny. Onze kamers bevinden zich op de 11de verdieping en krijg al slappe benen als ik door het raam naar buiten zie. Patrick, Marijntje, Jos en Lieve hebben hun kamer op de eerste verdieping. Uitpakken, even verfrissen en contact opnemen met Mohamed, onze gids.

We staan allen klaar. De ontmoeting met Mohamed verloopt hartelijk, het ziet er een toffe uit. (hij heeft nog in Nederland gevoetbald, vandaar zijn goed Nederlands). Zoals afgesproken gaan we eerst enkele Koptische kerken bezichtigen. We nemen plaats in ons busje en maken kennis met onze chauffeur Ali. (niet den Baba van de veertig rovers, gewoon onze chauffeur). De weg loopt langs de binnenwijken waar armoede troef is, een weg is een groot woord, verharde ondergrond past beter, we zien mensen hun waren aanbieden, laten hun karren voorttrekken door ezeltjes, trekken ze zelf voort, eten, zitten, slapen, drinken, pijp roken, noem maar op, alles speelt zich af op straat.

Eerst bezoeken we de Hangende kerk, waar volgens de overleving Maria, Jozef en Jezus tijdens hun vlucht naar Egypte verbleven, vanaf nu wij ook dus. Opmerkelijk is de preekstoel die gedragen wordt door 13 zuilen (Jezus en zijn apostelen) Eén zuil is zwart, niet van een neger, maar van Judas natuurlijk.

Daarna volgt de synagoge van Ben Ezra, op deze plaats zou Mozes gevonden zijn in een rieten mandje. We bewonderen de prachtige arabesken in hout en ivoor. De laatste bekende bezoekers waren Hillary Clinton met haar dochter, vanaf nu zijn wij dat.

De tocht gaat verder naar de citadel en moskee van Mohamed Ali (de kalief, niet de bokser!) De citadel werd gebouwd door Saladin en werd gebruikt als vesting ter verdediging van de stad en als residentie van de machthebbers. Voordat we het binnenplein van de moskee betraden, deelde een (niet al te goed gezinde) dame iets uit aan onze vrouwelijke reisgezellen. Een K-Way? (nogal raar vermits het er maar zeven dagen op een jaar regent). Neen, neen, alle bloot moet bedekt worden, anders kom je er als vrouw niet in. Ze zien er alle vier goed uit met hun groen pakje, indien ze hun hoed met Belgische kleuren en voorzien van belletjes (gekregen van ISI-PRINT voor zaterdag natuurlijk) op hadden gezet, konden ze zonder auditie meespelen in de laatste nieuwe film van kabouter Plop. Aan de zijanten van de moskee staan er twee potloodminaretten (elk 85 meter hoog). Als je hier wat te lang naar kijkt, krijg je gegarandeerd een stijve nek. Schoenen uit en wij naar binnen. Je wordt er stil van, iets wat normaal nog niet te vlug gebeurd in onze groep. Prachtig. We bewonderen de koepel die uit één hele en vier halve koepels bestaat, in het midden hangt een luchter van 2,5 ton (begin dat maar eens af te kuisen!). We zetten ons neer op de tapijten en beginnen wat te filosoferen met onze gids. Nu begrijpen we het waarom van deze bezoeken, eerst de Christenen (Koptische kerk) daarna de Joden (synagoge) en nu de Islamieten (moskee), deze drie godsdiensten kunnen in vrede naast elkaar bestaan. Buiten de moskee genieten we nog van een adembenemend zicht op Cairo. Aan de horizon zien we zelfs één der piramiden.

Dan volgt ons bezoek aan de Soek, maar eerst lekker mangosap drinken zoals beloofd door Mohamed en inderdaad, het is lekker. De Soek (oosterse bazaar) bestaat uit een wirwar van kleine straatjes met niets anders dan winkel(tje)s waar men alles kan kopen waar een toerist van droomt. De verkopers sleuren je echt naar binnen. Veel tijd krijgen we niet van onze gids en ons bezoek verloopt dan ook in TGV-tempo (we waren nog niet op de hoogte dat onze gids een marathonloper is, dat verklaart veel maar ook niet alles). Als we interesse in iets hebben moeten we het maar aan Mohamed vragen. Wat zit daar weer achter?? Hij zal wel voor alles zorgen.

Onze maag begint te protesteren, en we verplaatsen ons naar de oevers van de Nijl. We nemen plaats op een Nijl-boot, dit lijkt wel een sprookje, we zetten ons neer en genieten van een prachtige ondergaande zon die zich te rusten begeeft in de Nijl. Het eten valt mee, rauwkost als voorgerecht (sla, tomaten, komkommers, uien). Daarna het hoofdgerecht, een bol rijst voorzien van kruiden, twee verschillende soorten vis (niet slecht) en gestoofde groenten (aubergines, wortelen) en... mangosap natuurlijk.

Zo, onze eerste dag zit erop, moe maar tevreden zoeken we ons bedje op waar we genieten van een welverdiende rust????